

Tolkningsfrågor

1. Är Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/94/EG⁽¹⁾ av den 22 oktober 2008 om skydd för arbetstagare vid arbetsgivarens insolvens, och framför allt artiklarna 1.1, 2.3, 2.4, 3, 5 och 11, tillämpligt på den regel enligt artikel 57 i lagen om arbetstagares ställning jämförd med artikel 116.2 i den kodifierade lagen om förfarandet i arbetstvister som innebär att spanska staten har som praxis att vid arbetsgivarens insolvens direkt till arbetstagarna betala ut de löner som har förfallit till betalning mellan uppsägningen och meddelandet av dom ("salariós de tramitación") i den mån dessa har förfallit till betalning mer än 60 (nu 90) helgfria dagar efter den dag då talan väcktes vid behörig domstol?
2. Om svaret är jakande, ska då spanska statens praxis att vid arbetsgivarens insolvens direkt till arbetstagarna betala ut de löner som har förfallit till betalning mellan uppsägningen och meddelandet av dom ("salariós de tramitación"), i den mån dessa har förfallit till betalning mer än 60 (nu 90) helgfria dagar efter den dag då talan väcktes, enbart i de fall när en domstol har förklarat uppsägningarna otillbörliga, och alltså inte när en domstol har förklarat uppsägningarna ogiltiga, strida mot artikel 20 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna⁽²⁾ eller i vart fall mot den allmänna principen i unionsrätten om likhet inför lagen och icke-diskriminering?
3. Om föregående fråga ska besvaras jakande, får då en domstol, såsom den hänskjutande domstolen, låta bli att tillämpa den regel som tillåter spanska staten att vid arbetsgivarens insolvens direkt till arbetstagarna betala ut den del av de löner som har förfallit till betalning under den tid målet om uppsägningarna har pågått ("salarios de tramitación") som har förfallit till betalning mer än 60 (nu 90) helgfria dagar efter den dag då talan väcktes, enbart i de fall när en domstol har förklarat uppsägningarna otillbörliga, och alltså inte när en domstol har förklarat uppsägningarna ogiltiga, när det inte föreligger några objektiva skillnader mellan situationerna på denna punkt ("salarios de tramitación")?

⁽¹⁾ EUT L 283, s. 36.

⁽²⁾ EGT C 364, 2000, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hof van beroep te Brussel (Belgien) den 17 april 2013 — Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW mot Helena Vandersteen m.fl.

(Mål C-201/13)

(2013/C 189/11)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hof van beroep te Brussel

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Johan Deckmyn, Vrijheidsfonds VZW

Motpart: Helena Vandersteen, Christiane Vandersteen, Liliana Vandersteen, Isabelle Vandersteen, Rita Dupont, Amoras II CVOH, WPG Uitgevers België

Tolkningsfrågor

1. Är begreppet "parodi" ett autonomt unionsrättsligt begrepp?
2. Om denna fråga ska besvaras jakande, ska en parodi uppfylla följande villkor eller ha följande kännetecken:
 - ha en egen ursprunglig karaktär (originalitet),
 - framställas på ett sätt som gör att parodin inte kan tillskrivas upphovsmannen till ursprungsverket,
 - ha ett humoristiskt eller förlöjligande syfte, oavsett om den eventuella kritiken riktas mot ursprungsverket eller något respektive någon annan,
 - ange källan till det parodierade verket[?]
3. Ska ett verk även uppfylla andra villkor eller ha andra kännetecken för att kunna betecknas som parodi?

Begäran om förhandsavgörande framställd av High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) den 17 april 2013 — Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez och Natasha Caley McCarthy Rodriguez mot Secretary of State for the Home Department

(Mål C-202/13)

(2013/C 189/12)

Rättegångsspråk: engelska

Hänskjutande domstol

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Sean Ambrose McCarthy, Helena Patricia McCarthy Rodriguez och Natasha Caley McCarthy Rodriguez

Motpart: Secretary of State for the Home Department

Tolkningsfrågor

1. Ger artikel 35 i direktiv 2004/38/EG⁽¹⁾ om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier (nedan kallat direktivet) en medlemsstat rätt att anta en allmänt tillämplig åtgärd för att neka, avbryta eller dra tillbaka den rättighet som anges i artikel 5.2 i direktivet och genom vilken familjemedlemmar som inte är unionsmedborgare och som innehar ett uppehållskort utfärdat enligt artikel 10 i direktivet (nedan kallade innehavare av uppehållskort) undantas från kravet på visering?